

Sonbaharda Ellerim

– HimmetAYGÜT · 16 Ocak 2012

senden beklerken cebimde lime lime olup kaybolacaktı bencileyin bir ömür, dayanamadım... gemi bizim limanın. yıkıntılardan çıkıp solundan bakarak hayata soluklanırken bile martı kanatlarında kendini yıldızlara saklaması bundan. ömrümün ılık zamanları sonbaharlar, çocuksu aşklarla acılarımın içiçeliğinden. bir genç kıza gülüm'lü şiirlerle başlamıştım yolculuğa Nazım'dan çalıp. gidişini yine sonbahara denk getirdi, nasılsa... onbeşimden bu yana kendi paramı kendim kazandım. tırnak diplerinde yağ lekelerine düşmanlık hayata öykünmeydi muhtemel, ki bedeli en acı yanılığarı düzeltilebileceğimi sanmak mıydı bilmem, köküne kadar yiyip hayata çıkmak. bu yüzden ellerim hep mahcup etti beni karşı cins karşısında... belki kimsenin günahını almamak lazım, bende suçluyum elbet. burnumda tüten yar kokularını tarih dokuyup küf kokan karanlık bir sokağında bastırabileceğimi düşünmüşlükten ömrümün bu şehir-i İstanbulun da... dün, bugün, yarın derken hayatımdakileri yerine oturtma telaşıyla ne de çok gülümserken buluyorum kendimi dengesizliğimden şaşkın kadın bakışlarında. üç beş yıl arayla vurmasa göğsüme o ağrı hiç dert etmeyeceğim ama, gidip geliyor muyum ne Veyssel vari o han kapısı aralarında. kendim de kendim telaşı yapacak çok şey var daha oysa...